Малий у вишитій сорочці,
він заглядав під всі столи.
Гонорний був, бо старші хлопці
уперше в хованки взяли.

Та надійшла найбільша радість:
настала і його пора,
бо випало йому ховатись.
Йому — ховатись! Гра є гра.

Малий у тлумі многолюднім
тихцем прокрався до музик
і заховався там за бубном —
о, він облюбував тайник!

Музика грає — танець має
свій гик і тик, а він принишк:
того чекає, хто шукає.
А хто? Хай погукає лиш.

На співи танці завернули,
за північ гамір завернув...
Невже ніхто?
Невже забули?
І спати сором.
І заснув.

Коли музика стихла, стухла,
його помітили. Котрийсь
із хлоп'яків прибіг
і з кухля
води линув.
"Устань і вмийсь!"

"Чи, може, цицьки хочеш? Мами
заждався?
Хай ховає в міх!"
І я побитий був словами
отих бешкетників малих.

І за слізьми, як за стіною,
я затремтів од тих образ, —
мов потішались наді мною.
А він
спросоння
усміхавсь.